

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Marie Kocourkové a soudkyň JUDr. Magdaleny Ježkové a Mgr. Heleny Konečné ve věci žalobce **ČESKÉ DOTEKY HUDBY EM-ART, o.p.s.**, se sídlem v Praze 1, Pohořelec 111/25, zast. JUDr. Ing. Vladimírem Nedvědem, advokátem v Litoměřicích, Mírové náměstí 157/30, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Hradci Králové**, se sídlem v Hradci Králové, Horova 17, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. května 2011, čj. 2878/11-1300-604057, **t a k t o :**

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou se žalobce domáhal zrušení shora identifikovaného rozhodnutí, jímž žalovaný změnil rozhodnutí Finančního úřadu v Jičíně o vyměření daně z přidané hodnoty za 4. čtvrtletí roku 2009 tak, že daňovou povinnost snížil na částku 307 400 Kč. Tvrdil, že napadeným rozhodnutím byl zkrácen na svých právech.

V žalobě uvedl, že v napadeném rozhodnutí není uveden příjemce tohoto rozhodnutí, neboť označený žalobce byl v rozhodnutí červeně přeškrtnut a zároveň zaškrtnut zástupce. Rozhodnutí tak postrádá dle názoru žalobce základní náležitost,

a to označení příjemce rozhodnutí, když navíc v odůvodnění není uvedeno, kdo vlastně příjemcem rozhodnutí je.

Dále uvedl, že vytýkáací řízení bylo zahájeno v rozporu s ust. § 43 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), necht' výzva k odstranění pochybností ze dne 9. 2. 2010 se týkala kromě vytýkaného zdaňovacího období i 1. až 3. čtvrtletí roku 2009. Tato výzva byla navíc vydána po uplynutí zákonné lhůty, čímž došlo k porušení ust. § 43 a § 40 odst. 17 daňového řádu. S touto odvolací námitkou se žalovaný dle žalobce vypořádal nesprávně.

Žalobce rovněž nesouhlasil s hodnocením žalovaného obsaženým v odůvodnění napadeného rozhodnutí týkajícím se odvolací námitky, dle níž nedošlo k porušení ust. § 72 odst. 1 a 2 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o DPH“), když u všech přijatých zdanitelných plnění se jedná o vedlejší činnost podle zakladatelských dokumentů.

Žalobce považoval za nepochybné, že dle ust. § 43 daňového řádu v návaznosti na jeho ust. § 40 odst. 17 může správce daně zahájit vytýkáací řízení a vytýkat skutečnosti jen toho zdaňovacího období, pro které bylo zahájeno. Skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daně se týkají pouze období vytýkaného, nikoliv období, pro které takové řízení zahájeno nebylo. Je-li vytýkaným obdobím 4. čtvrtletí roku 2009, tak dle žalobce jen k tomuto období lze odstraňovat pochybnosti správce daně, takže daňový subjekt nemá povinnost předkládat faktury, které se týkají zdanitelného plnění období 1. až 3. čtvrtletí roku 2009. Pokud tak správce daně činí, jeho postup je dle žalobce nezákonný, zkracující mu jeho práva.

Dále žalobce tvrdil, že považuje za nesprávný závěr žalovaného, když na něm žádá prokazovat to, co správce daně nezpochybňuje, tedy v daném případě přijetí předmětných zdanitelných plnění. I v tomto případě se žalobce cítil být zkrácen na svých právech.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobce především poskytuje obecně prospěšné služby v oboru propagace hudebního umění a kultury, které jsou osvobozeny od daně bez nároku na odpočet daně na vstupu podle § 61 písm. e) zákona o DPH. Kromě toho v rámci vedlejší doplňkové činnosti poskytuje i plnění podléhající DPH na výstupu s nárokem na odpočet daně u přijatých zdanitelných plnění pro tuto činnost podle § 72 téhož zákona. Správci daně vznikly na základě daňového přiznání k DPH za zdaňovací období 4. čtvrtletí 2009 pochybnosti jednak o správnosti výpočtů krácení odpočtu daně na řádku č. 52 daňového přiznání za zdaňovací období 4. čtvrtletí 2009, ale i o vypořádání odpočtu daně za celý rok 2009 uvedeného na řádku č. 53 daňového přiznání. Důvodem pochybností byl správcem daně zjištěný nesoulad údajů uvedených žalobcem v daňovém přiznání za 4. čtvrtletí 2009 s údaji za celé vypořádávané období roku 2009, kdy uváděná hodnota vypořádání na řádku č. 53 daňového přiznání byla vyšší než hodnota vypočtená z údajů, které vykázal za vypořádávané období. Proto správce daně vyzval žalobce k odstranění pochybností o správnosti výpočtu způsobu

krácení odpočtu daně a vypořádání nároků na odpočet daně po skončení kalendářního roku za všechna zdaňovací období kalendářního roku 2009 ve smyslu ustanovení § 76 zákona o DPH. Žalobce požadavkům správce daně na odstranění uvedených vzniklých pochybností nevyhověl. Správce daně následně v případě žalobcovy povinnosti zkracovat a za kalendářní rok vypořádat odpočty daně na vstupu v souvislosti s uskutečňovanými zdanitelnými plněními osvobozenými od daně podle § 61 zákona o DPH s odkazem na ustanovení § 76 odst. 6 zákona o DPH konstatoval, že plátce daně má povinnost provést krácení odpočtu daně ve zdaňovacím období kalendářního roku koeficientem vypočteným z údajů za zdaňovací období předcházejícího kalendářního roku při vypořádání odpočtu daně. Žalobce v daňovém přiznání za 4. čtvrtletí 2009 použil koeficient ve výši 0,30, i když např. za zdaňovací období 1. a 2. čtvrtletí stejného kalendářního roku použili koeficient ve výši 1,00. Přitom z ustanovení § 76 odst. 6 zákona o DPH jednoznačně vyplývá, že plátce daně je v jednotlivých zdaňovacích obdobích aktuálního kalendářního roku povinen provádět krácení odpočtu daně koeficientem vypočteným z údajů za všechna zdaňovací období předcházejícího kalendářního roku při vypořádání odpočtu daně. Následně z předložených dokladů a vyjádření při daňovém řízení správce daně shledal, že tento koeficient je ve výši 1,00. Současně z podaných přiznání k DPH za zdaňovací období 1. a 2. čtvrtletí 2010 správce daně ověřil, že na řádku č. 53 daňového přiznání měl žalobce správně uvést vypořádací koeficient 0,69 místo uváděného koeficientu ve výši 1,00.

Dále žalovaný uvedl, že ve výzvě ze dne 9.2.2010 správce daně požadoval předložit veškeré vystavené a přijaté faktury a smlouvy pouze za zdaňovací období 4. čtvrtletí 2009, přičemž za zdaňovací období 1. až 3. čtvrtletí 2009 byly k předložení požadovány pouze doklady týkající se uskutečněných zdanitelných plnění žalobcem osvobozených od daně bez nároku na odpočet daně. Dále konstatoval, že žalobce uvedl v přiznáních k DPH za zdaňovací období 3. a 4. čtvrtletí 2009 na řádcích č. 52 poměrnou část odpočtů DPH, které na řádku č. 53 přiznání k DPH za zdaňovací období 4. čtvrtletí 2009 vypořádal a uvedl vypořádací koeficient. Protože však v přiznáních k DPH za jednotlivá zdaňovací období roku 2009 neuváděl na jejich řádcích č. 50 plnění osvobozená od daně bez nároku na odpočet daně, nemohl správce daně řádně ověřit správnost hodnot žalobcem uvedených na řádku č. 53 v přiznání k DPH za zdaňovací období 4. čtvrtletí 2009. Pokud tedy správce daně měl ověřit správnost uváděného vypořádání daně v přiznání k DPH za 4. čtvrtletí 2009, byl zcela oprávněn požadovat údaje týkající se žalobcových plnění osvobozených od daně za všechna zdaňovací období kalendářního roku 2009.

Žalovaný konstatoval, že předmětné vytýkácí řízení bylo řádně a včas zahájeno výzvou ze dne 9.2.2010 a výzva k odstranění pochybností ze dne 13.4.2010 byla správcem daně vydána až poté, když žalobce na výzvu ze dne 9.2.2010 ve stanovené lhůtě nereagoval, přičemž u správce daně z důvodu neodstranění pochybností uvedených ve výzvě ze dne 9.2.2010 vznikly další nové pochybnosti.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný dále uvedl, že konkrétní pochybnosti o údajích v uvedeném přiznání byly žalobci řádně sděleny a jsou

zaznamenány ve výzvě správce daně ze dne 9.2.2010 a výzvách následujících. Povinností žalobce pak podle § 43 daňového řádu bylo uvedené pochybnosti odstranit ve stanovené lhůtě a pravdivost údajů v daňovém přiznání řádně prokázat. Žalobce však žádné z výzev nevyhověl, k požadavkům správce daně se nevyjádřil a nepředložil žádné důkazní prostředky, resp. nepředložil takové důkazní prostředky, které by sdělené pochybnosti vyvrátily.

Závěrem žalovaný uvedl, že v případě uplatněných odpočtů DPH u přijatých zdanitelných plnění uvedených ve zprávě o provedeném vytýkacím řízení pod bodem č. 2 (přijatý daň. doklady interních č. FP2911228, DUZP 14.12.2009, DPH v částce 18.745 Kč a FP2911265, DUZP 7.1.2009, DPH v částce 18.745 Kč), bodem č. 9 (přijatý daň. doklad int.č. 1011005, DUZP 31.12.2009, DPH v částce 1.330 Kč) a bodem č. 17 (přijatý daň. doklad int.č. FP1011012, DUZP 31.12.2009, DPH v částce 8.735,25 Kč) bylo zjištěno, že předmětná DPH odpočtená podle těchto dokladů byla následně odvedena na výstupu při fakturaci (resp. „přefakturaci“) přijatých zdanitelných plnění dalším daňovým subjektům. Přestože žalobce uvedené výzvě správce daně zcela nevyhověl, žalovaný skutečnost zjištěnou při odvolacím řízení zohlednil a vyměřenou částku daňové povinnosti žalobce za 4. čtvrtletí 2009 snížil o částku 47 555 Kč.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) a usoudil, že žaloba není důvodná.

První žalobní námitkou zdůrazňoval žalobce absenci základních náležitostí napadeného rozhodnutí, které dle jeho názoru postrádalo uvedení příjemce rozhodnutí. Uvedl, že označený žalobce byl v rozhodnutí červeně přeškrtnut, takže vlastně nebyl označen a touto skutečností se ani nezabývalo odůvodnění předmětného rozhodnutí. K podané žalobě však žalobce kopii rozhodnutí, jež by svědčila ve prospěch jeho tvrzení o absenci základních náležitostí, nepředložil. K této námitce krajský soud ze správního spisu, jehož obsahem byl i originál napadeného rozhodnutí, zjistil, že předmětné rozhodnutí obsahuje označení příjemce, tedy žalobce s uvedením adresy jeho sídla a dále i zástupce žalobce rovněž s uvedením adresy. Na daném originálu rozhodnutí nebyly provedeny žádné úpravy tak, jak žalobce vzpomínal v podané žalobě. Označený žalobce tedy nebyl červeně přeškrtnut. Napadené rozhodnutí tak dle krajského soudu obsahuje požadované náležitosti a žalobní námitku tak nelze považovat za důvodnou.

Dále se krajský soud zabýval otázkou zahájení a průběhu vytýkacího řízení dle ust. § 43 daňového řádu, neboť žalobce namítal, že výzva k zahájení tohoto řízení byla vydána po uplynutí zákonné lhůty a že se taková výzva může dotýkat pouze toho zdaňovacího období, pro které bylo řízení zahájeno a nikoliv období, jež tomuto časovému úseku předcházelo. Žalovaný se navíc dle názoru žalobce s touto otázkou vypořádal nesprávně. K dané problematice krajský soud uvádí, že ve smyslu zmiňovaného ust. § 43 daňového řádu vydá správce daně takovou výzvu v případě, že mu vzniknou o správnosti nebo úplnosti podaného daňového přiznání pochybnosti. Odstavec 2 dané právní úpravy pak stanoví, že vytýkací řízení má být

zahájeno do 30 dnů ode dne, kdy bylo takové podání učiněno. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že daňové přiznání za předmětné zdaňovací období bylo správci daně doručeno dne 27. 1. 2010, přičemž žalobce vydal výzvu k odstranění pochybností dne 9. 2. 2010 a žalobci ji doručil dnem 19. 2. 2010. Lze tak mít nepochybně zato, že správce daně dostal požadavků daným v ust. § 43 daňového řádu a řízení k odstranění pochybností zahájil včas, nikoliv, jak žalobce namítá, po uplynutí zákonné lhůty. Dodatečné vyměření daně se přitom nepochybně dotýkalo pouze zdaňovacího období 4. čtvrtletí 2009. Je přitom zřejmé, že za účelem posouzení správnosti stanovení daňové povinnosti k dani z přidané hodnoty za toto zdaňovací období musel mít správce daně k dispozici i doklady týkající se uskutečněných plnění osvobozených od daně bez nároku na odpočet daně za celé zdaňovací období roku 2009. Nutnost a nezbytnost těchto dokladů pro řádné stanovení daňové povinnosti pouze za zdaňovací období 4. čtvrtletí roku 2009 žalovaný řádně v napadené rozhodnutí zdůvodnil, když uvedl, že důvodem pochybností byl zjištěný nesoulad údajů uvedených žalobcem v podaném daňovém přiznání s údaji za celé vypořádávané období roku 2009, tedy i za 1 až 3. čtvrtletí roku 2009. Postup správce daně tak odpovídal požadavkům ust. § 76 odst. 6 zákona o DPH, které stanoví postup plátce daně při krácení odpočtu daně a z něhož vyplývá povinnost provést krácení odpočtu daně koeficientem vypočteným za zdaňovací období předcházející. Na odůvodnění napadeného rozhodnutí v této části krajský soud v plném rozsahu odkazuje, neboť se s ním plně ztotožňuje.

Z daňového řízení je rovněž patrné, že žalobce na výzvu ze dne 9. 2. 2010 řádně nereagoval, takže z důvodu neodstranění pochybností vyslovených v této výzvě vydal správce daně výzvu novou a to k datu 13. 4. 2010. I tento postup považuje krajský soud za zákonný a korespondující závazné judikatuře Nejvyššího správního soudu obsažené v jeho rozsudku ze dne 27. 7. 2007, sp. zn. 8 Afs 75/2005. Dle ní ve vytýkacím řízení není správce daně omezen pouze na jedinou výzvu daňovému subjektu k doplnění nejasných údajů, vysvětlení a nejasností, opravě nepravdivých údajů, vysvětlení a k prokázání údajů pravdivých.

Žalobce dále v žalobě konstatoval stanovisko žalovaného k jeho námitce týkající se dodržení podmínek daných ust. § 72 odst. 1 a 2 zákona o DPH. Svoji žalobní námitku dále nekonkretizoval. Krajský soud tedy dovodil, že žalobce již v odvolacím řízení konstatoval, že k porušení daného ust. § 72 z jeho strany nedošlo. Krajský soud však z průběhu daňového řízení dovodil, že žalobce ani po opakovaných výzvách nevyhověl požadavkům správce daně na odstranění vzniklých pochybností, když nepodal požadovaná vysvětlení ke způsobu krácení a vypořádání odpočtů daně a v případě přijatých zdanitelných plnění neprokázal, že byly použity pro žalobcem uskutečněná zdanitelná plnění podléhající dani z přidané hodnoty na výstupu. I tuto žalobní námitku proto krajský soud neshledal důvodnou.

Krajský soud žalobu jako nedůvodnou ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, krajský soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal. Ze správního spisu krajský soud nezjistil, že by žalovanému náklady řízení vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti pravomocnému rozhodnutí je přípustná kasační stížnost, kterou lze podat z důvodů uvedených v § 102 a násl. s. ř. s. ve lhůtě dvou týdnů po doručení rozhodnutí. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Od 1. ledna 2012 se kasační stížnost podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u soudu, který napadené rozhodnutí vydal.

V Hradci Králové dne 23. prosince 2011

Mgr. Marie Kocourková, v. r.
předsedkyně senátu